

MARKÓ BÉLA

Átfordítás

*Kazimir Malevics: Fekete négyzet fehér alapon,
1913, olaj, vászon, 79 × 79,5 cm,
Tretyakov Képtár, Moszkva*

MARKÓ BÉLA (1951) Marosvásárhely

Egy ideig még az éjszakák is
puha, fekete nappalok csupán,
aztán teljesen átfordul minden,
és már csorba késsel kikapart,
megalvadt vértől búzló
éjjelek lesznek napjaim,
a megtelt élet és üres halál között
próbálom tartani az egyensúlyt.

Ez persze azt jelenti, hogy lassan
átcsorgunk az egyik edényből a másikba,
mert egyébként felbillenne a világ rendje,
márpedig nem lehet tartósan magasabb
a Csendes-óceán szintje,
mint túlfelől az Atlanti-óceáné,
és a levágott köröm, az elhullott hajszálak,
a kiserkent vér vagy az izzadságcseppek is
kezdenek felgyűlni ott, ahol még nem vagyunk.

Szúrós, fertőző törmelék az ágyban,
a fürdőszobában, a konyhában,
a függönyt átszakító fényfullánk,
döglődő sárga méh az égen,
mindez csak kínos mentetetőzés,
mert ami innen eltűnik szeretetként,
túlfelől felbukkan gyűlöletként,
és nem lehet az egyiket a másikkal kiváltani.

Úrrá lesz rajtam a rettegés,
félek a napsütötte éjszakáktól,
de ez éppen olyan természetes,
mint ahogy kint a kertben a kutyánk
egész éjjel ide-oda járkál,
és nappal időnként tetszhalott,
miközben dobálom át a műanyag zacskókat
meg a kiürült kartondobozokat
egy magas, korhadó kerítésen,
mert azt hiszem, hogy nem veszi észre senki.

Tudom, hogy ott van minden, amit elhasználtam,
és tudom, hogy mindaddig nem láthatom ismét,
amíg van még itt belőlem valamennyi,
egyre kevesebbet alszom, Istenem,
pedig a teljes ébrenlét elviselhetetlen.

Annyi fölösleges érzést előreküldtem,
lázasan teszek-veszek, hogy mi maradt még,
megbolygatom a naptól forró, nehéz köveket,
fekete bogarak futnak szanaszét alóla,
lehet, hogy ennyi volt csupán a szeretet,
és nem kellett volna hozzányúlni a világhoz?

CSÁKI RÓBERT, Fekete maszk, 2017

